

ושלשה עשר בני אדם הוזמן לו מתחמי, וערבון נמן לו מדין קשיה זה. אז קרא הקדוש ברוך הוא למלאך הפטות, וצוה אותו עלי שיחור לאחר עשרים ושפינן שנים, שהרי אין הערכו לבניו, אלא להסביר לדיו משוכנות שדיו בידיו. בעת חבריהם, משום שראה הקדוש ברוך הוא שאתם צדיקי אמרת, התרחש הגס לענייהם.

פתח רבי יוסי ואמר, (שמואל א-ב) ה' ממית ומחה מורה שאל ויעל. בפסוק זה יש להסתכל, וכי ה' ממית? והרי שם זה סם חיים הוא לפל, ודבר זה של מות לא שורה בו, ובכל מוקומם שם זה נזון חיים לכל העולם, אז מה זה ה' ממית? חזבכים בני אדם שהוֹהא הורג לכל בני האדם? אלא ה' ממית בודאי. איך הוא ממית? אם תאמר משום שהסתלק מעלה בני אדים, שהרי בעוד שהוֹהא עליו, לא יכולם כל מקטרגין העולם להזיק לו. בשעה שמסתלק ממנה, מיד כל המקטרגים יכולים לו ומת הובן אדם. לא כך?

אלא ה' ממית, את מי הוא ממית? לאותה התפשטות הצד הבהיר הארץ. בין שמשיכו הצד הרע רואה את זיו בבדו של הקדוש ברוך הוא, מיד מטה, ואין לה קיום אפילו רגע אחד. בין שאוֹתה התפשטות צד הבהיר מטה ועברה מן העולם, מיד מחה. את מי הוא מחה? אוטה התפשטות רוח הקדש שבאה מצד הקדשה, מחה אוטה ומעמידה בקיום שלם. הכל עוזה הקדוש ברוך הוא בזמן אחד. ומה שאמר מורי שאל ויעל - מורי אוטה רוח קדושה לשאול, וועיטה לה שם טבילה להטהר, מיד מעלה

וותליסר בני נשא אומין ליה תחומי, וערבונא קרא קדשא בריך הוֹא למלאך הפטות, ופקיד ליה עלי, דליתב לכת רעשרהין ותרין שנין, דהא לאו ערבונא קמיה, אלא ליתוב ליזוי, משכניין דהוו בידוי, השטא חביביא, בגין דחמא קדשא בריך הוֹא דאתון זכאי קשות, אחרחיש ניסא לעינייכו.

פתח רבי יוסי ואמר, (שמואל א-ב) יי' ממית ומחה אית לאספכלא ביה, וכי יי' ממית, והא שמא דא שמא דחין איהו לכלא. ומלה דא דמותא, לא שרייא ביה, ובכל אחר שמא דא ייהיב חין נשא לכל עלא, מהו יי' ממית, חשבין בני נשא דאייהו קטיל לכל בני נשא. אלא יי' ממית וchai היאך אייהו ממית, אי תימא בגין דבד אסתלק מעלה בני נשא דהא בעוד דאייהו עליה, לא יכלין כל מקטרגין דעתמא לנזקא ליה, בשעתה דאסטליק מגיה, מיד כל מקטרגין יכלין ליה, ומית בר נש. לאו הבי.

אלא יי' ממית, למאן ממית. לההוא משיכו דסטרה אחרא בישא. בינו דמשיכו דסטרה בישא, חמיה ליה לזו יקירה דקדשא בריך הוֹא, מיד מית. ולית ליה קיומה אפיקלו רגעה חדא. בינו דההוא משיכו דסטר אחרא מית ואטבער מן עלא, מיד מחה. למאן מחה. לההוא משיכו דרומה קדשא, דאיי מסטרא דקדושה, מחה ליה, ואוקים ליה בקיומה שלם. כלל עביד קדשא בריך הוֹא בזמנא חדא. ומה דאמיר מורי שאל ויעל. מורי ליה רוח קדישא לשאול, ועביד ליה פמן טבילה, לאתרכאה, מיד סליק ליה, (לשאול, לאתרכאה תפון, ומיר סליק ליה וعبد